Orbit Soul

8. udgave, 6. årgang, oktober 2023

Kolofon

Orbit Soul er et elektronisk magasin, der forsøger at skabe en totaloplevelse gennem tekst og fotos samt video.

Orbit Soul udgives ukommercielt i pdf-format på https://www.orbitsoul.eu og er sat op i Adobe-format.

Det anbefales at læse magasinet på computer, tablet eller ipad i forstørret format.

Udgiver: Orbit Soul

Redaktion: Sean Ryan Bjerremand
Art director: Sean Ryan Bjerremand
Opsætning: Sean Ryan Bjerremand

Kontakt:

Orbit Soul
Æblets Kvarter 54b
2990 Nivå
CVR: 25553292
ISSN: 2596-7185

Mobil: 29313332
Email: sean@orbitsoul.dk

Digtere:

Line Emilie Albrechtslund – side 9
Vibe-Sophia Bjerremand – side 14
My Lindegaard – side 17
Birthe Aela Faarvang – side 20
Daniel Mantel – side 28
Laura F.B. Christiansen – side 36
Rikke Gjørtz Bovbjerg – side 40
Winnie Sommer – side 42
Leif Achton-Lynegaard – side 53
Anni Birgit Sørensen – side 56
Emil Rugaard Wieser – side 66
Kristin Perch Nielsen – side 68
Terje Theiss – side 73
Jette Bürgel Nielsen – side 75
Anja Maria Hansen – side 78
Sasha Salin – side 87
Sofie Kjær – side 96
Nete Krøll – side 101
Sean Ryan Bjerremand – side 104
Oscar Frantzen Storm – side 119
Mikkel Kjær Manicus – side 122
Bernadette Blumen – side 128
Niels Østergaard – side 131
Camilla Neubert – side 136
Hverdagspoeten Rasmus Thyrring – side 148
Michael Nerup Rieck – side 157
Marie-Louise Schiøler – side 162
Lydia Pauli Rambrand – side 164
J.M. Solstorm – side 171

Fotoserier:

”Mennesker”
– Dennis Kristensen, side 61
"Ord i Karens Minde"
– Sean Ryan Bjerremand, side 92

”Vidunderlige København”
– Sean Ryan Bjerremand, side 174
”Smilende Århus”

– Sean Ryan Bjerremand, side 115

Hverdagsbilleder mellem digterne

– Sean Ryan Bjerremand

For- og bagside:

Sean Ryan Bjerremand

Copyright:
Kunstnerne har copyright over egne værker.

Dette er et satirisk forord…

- og det er det her også…bortset fra satiren…

Velkommen til det ottende nummer af Orbit Soul. Jeg ved ikke, om nogle af jer har hørt mig fortælle det en gang eller to før, men jeg holder altså stinkende meget af at lade ord og fotos kombineres. Omkring 2010 indledte jeg et samarbejde med den svensk-danske forfatter Anett Sällsäter Christiansen om at lave små historier om hverdagen i det ofte uoprægede ghettoområde Gellerupparken/ Toveshøj i Århus. Samarbejdet med Anett var fantastisk – det at skulle se, sanse og fornemme hvad der sker omkring én og udtrykke det i kunst havde en dejligt animerende effekt på min mentalitet og har været en drivende kraft i mit arbejde med først Tidsskriftet Reflex og siden 2018 med Orbit Soul.

Dette nummer af Orbit Soul er i udgangs-punktet tænkt som en hyldest til Dan Turéll i anledning af 30-året for hans død den 15. oktober 1993. Desværre nåede jeg

ikke at blive færdig med nummeret til selve 30-årsdagen.

Dan Turéll talte om Vangede Billeder – i dette nummer af Orbit Soul er der mellem hver forfatter og i flere fotoserier brugt billeder fra København og Århus, der hver har en handling uafhængigt af de andre.

I alt 31 forfattere er med i dette nummer. Lige så forskellige forfatterne er, lige så forskellige er teksterne. Yngste deltager er født i 2003, ældste deltager er født i 1944. Gennemsnittet for alle deltageres fødselsår er 1980.

Enjoy!

De bedste hilsner

Sean Ryan Bjerremand

"The question, o me! - so sad, recurring what good amid these, o me, o life ?

Answer:
That you are here - that life exists and identity, that the powerful play goes on, and you may contribute a verse."

- Walt Whitman

Dan Turells Plads
192
Hellerup st.
evt. Charlottenlund Fort
movia

Tid

Aldrig har tid betydet mere for mig.

Tid til at være.
Tid til at trække vejret.
Tid til nærvær.
Tid til at nyde.
Tid til at mærke.
Lige nu.
Lige her.

Men også alene.
Tiden alene gør
at jeg kan leve
på ny
flyve højt
falde dybt
men altid rejse mig igen
og igen
med ny læring om at være
trække vejret
mærke nærvær
mærke lige nu
lige her.

Denne tid lærer mig
at være menneske
efter en tid med lænker
hvor tiden kunne gøre
alt godt igen
For en tid
og hvor tid var afgørende
for mit ve og vel

Flyttekasser fyldes
Fyldes med minder
fra gode tider
Som minder mig om
at min tid er kommet
til at blive til mig selv
igen
Et farvel til det hus
hvor jeg blev mor
Et farvel til det hus
hvor jeg skabte en
haveoase uden lige
Et farvel til 10 år
med et nervevrag
uden lige.

Nogle gange skal alting
vælte sammen for at
alting kan bygges op igen.
Nogle gange skal man turde
at mærke en dyb depression
inden man kan rejse sig
og tage kampen op.
Nogle gange skal man bare
give det tid
og nogle gange skal du give slip
på tid
på steder
på relationer
som kan gøre dig syg.

Nye mennesker
men ikke ukendte
kommer til igen
fra en svunden tid
og fylder mit liv
med kærlighed omsorg
og giver mit liv en
mening igen

Giver mig tid igen
tid til at mærke
til til at føle
tid til at mærke
At ægte kærlighed
At ægte nærvær
At ægte væren
I nuet
Er det værd.

You can´t see it

but I can feel it.

You don’t understand it
but I deal with it on a daily basis

You either think I’m lazy
or you feel sorry for me
but I’m stronger than you’ll ever know

I fight every day

I don’t want your sympathy

I just want to be treated with respect

And I want to feel better

I’ve forgotten what that feels like

Uforandret stil

Solen står op og solen går ned, dagen går med uforandret stil.

De velkendte følelser af ikke at passe ind. At familiens favn ikke er for mig. Særlige behov er jo bare en sær idé, som jeg bruger til opmærksomhed. For resten af familien er sygdom og svagheder en stor del, og hensyn og forståelse skal jo vises, men kun når det handler om dem.

Solen står op og solen går ned, dagen går med uforandet stil.

Det indre kaos, og sygdommens faste greb. At være sat ud på et sidespor, i livets strøm, ikke at kunne det jeg burde, og kunne før. For resten af verden suser afsted for øjnene af mig, uden den bemærker det.

Men…
Solen står op og solen går ned, dagen går med uforandret stil.

Musikkens ærlige elsker

Jeg er solo
der soler sig
i sig selv

Jeg er
legende fingre
hen over
strenge af stål

Jeg er
voldsomme, vildtskabte
trommer der træder frem

Jeg er
svedig svingende solo
fuld af sax og sex

Jeg er
tangenters triste
toner af tålmodige
tårer

Jeg er
hudløs stemme
der blidt bøjer
hjertets kanter

Jeg er
frodige landskaber
af rytmer, takter og
toner

Jeg er
dansende noder
der byder ind
og byder op

Jeg er
latter i harmonier
af livligt ordløst sprog

Jeg er
disciplin under usikre
fødders skridt

Jeg er
vuggende vande
og flammende hav
af stilhed, lyd
og pauser

Jeg er
luftige himmelstrøg
og strejf af sol
og øjnenes kroge

Jeg er
historien du kommer fra
…og fremtiden
du skaber

Jeg er
et øjeblik
og en uendelighed i
mulighedernes land
Jeg er
musikkens ærlige
elsker der kærligt
griber din hånd

Visdom

Kaskader af gyldne stjerner oplyste
den gamle kvindes ansigt

Alle der gik forbi så det og undredes

Alle gemte de mindet i deres hjerte

Da de selv efter et langt og lærerigt
liv var blevet gamle
forstod de

Det var visdommens gyldne stjerner
der oplyste den gamle kvindes ansigt

Ungdomsdrømme

Jeg laver morgenkaffe

På bænken neden for vinduet
Ved skraldecontaineren
Sover en hjemløs

Jeg ville være millionær
Jeg fik genbrugstøj
Jeg blev god til hjemmebagt franskbrød

Jeg ville være sanger
I stedet danser jeg kostedans i køkkenet

Jeg skulle have skrevet romaner
I stedet strikker jeg sokker

Jeg skulle have været digter
Jeg blev vaskekone

I sidste øjeblik

Lyskeglen oplyser
Den natsorte asfalt

I et nanosekund
ser hun ham
I hænderne holder han et hjerte
Hendes hjerte
Der funkler
Som tusind diodelys

Hun vækkes
Af smartphonens diodelys

Det er i sidste øjeblik

Jeg elsker dig siger han
Jeg elsker også dig siger hun

Og retter bilen op

Lysglimt

Livet er
Ikke sort hvdt
Ikke enten eller

Livet er
En drøm
En rejse
Et stjerneskud
Et lysglimt
En palet af nuancer

Livet er
Ikke sort hvidt
Ikke enten eller

Spild

Han drak sig ihjel for øjnene af sig selv
Holdt sit liv i en tråd uden mening
Blødte sin sjæl ihjel på en brostenbelagt gade
Døde med et skod mellem læberne
Han fløj forbi sig selv
På den brostenbelagte gade

Aldrig mere

Smidt til side
Som et kasseret klædningsstykke
Ligger du i vejkanten
Bragt til tavshed
Af homo sapiens' dræbermaskine

Aldrig mere skal du se solen stå op
Aldrig mere skal du vækkes af fuglenes morgenserenade
Aldrig mere skal du fryde dig over månens opståen
Og himlens stjerner

Aldrig mere du
Hvis åndedræt forevig er bragt til tavshed
Af homo sapiens' dræbermaskine

Opbrud

Opbrud fra livets kædereaktioner
Kulturers spændetrøjer
Varsler nye tider
Der uden kæder sjæle betvinger

Når normers slavegang ophører
Fyldes altet
Og forundringens blomstrende have
Af frihedskorets jubelsang

Dagen der gik

Et kort øjeblik, en afrunding af en drøm. Den slags drøm der en sluse mellem to verdener, en lille buffer for at det ikke skal være for brutalt.

Morgenen er venlig og endda smuk. Dagen er på vej, ingen ved hvordan den er, til da får sol og syn lov. For sig selv, før dagen. Måske minutter, måske sekunder.

Måske er der ingen tid. Før dagen, med lukkede øjne.

En dag er helt forkert. En katastrofe før den viser sig. Skrålende falsk og skingert under bruseren, frisk og frejdig med klaprende køkkenlåger, kværnende og hvæsende kaffebrygning, hvad pokker bilder den sig ind?

Dage skal ikke gøre væsen af sig, det er der andre til. Slet ikke så alle ben er forkerte, slet ikke så fødderne snubler over sig selv. Sengen er en pinebænk, at komme ud af den er en plage. Fanden får aldrig sko på. Ikke sådan en dag.

Så tager pokker ved fanden, men dagen er åbenbart frygtløs. Den er ikke kun forkert, den er også så dum at det er en fornærmelse.

Dage skal ikke være dumme, det er der andre til!

Opgøret er voldsomt, skænderiet absurd. Timer af dagen smides frem og tilbage, vrede og had hvirvler rundt i en umulig selvmodsigelse:

Jeg har slæbt mig frem til at tage konfrontationen. Men hvordan? Det er somat råbe mod vinden, skrige af en væg, slå huller i luften, og dagen har det vist på samme måde. Vi er i hver sin verden, og dagen nægter at være min.

Ingen vil give efter, dagen holder på sit. Min hån er ætsende, men det er min egen hud der brændes. Dagen får forstærkning af andre dages vidnesbyrd, de kan ikke møde frem, selvsagt. Én dag ad gangen, og med en nats mellemrum, de regler kan selv en dum dag fatte. Men de andre dages udsagn er afgørende. Triumferende hæver dagen sig over mig, den truer med at holde mig fanget. Jeg kan knap forstå det, det hele er jo omvendt, vrangvendt, mine tanker sitrer og blinker før de krænger over og ramler sammen. Hvem tænker så, det kan en dag da ikke?

Dagen smækker ikke med døren. Det gør dage ikke når de går. Om det så er i en triumf over at kunne smutte langt før meningen. Og langt foran tiden, natten kan aldrig nå frem. Jeg smækker med døren! Det kan være effektivt når det gælder andre mennesker, at give et 'farvel!' der ikke lader tvivl om 'hold dig væk'! Tåbelige dag, den var da ude på ballade lige fra de falske toner fra badeværelset, så skingre og hysteriske. Jeg smadrer døren til pindebrænde, men dagen er allerede væk. Den hører ikke min bøn om at blive.

Sådan gør vi når det hele smuldrer, når meningen går ud af døren. Hamrer arrigt løs på verden og tiden, dag og nat, og egentlig trygler vi om noget.

Vi ved ikke altid selv hvad.

Vi forstår aldrig, at det er vores egen hud der brister. Når vi skælder den fuld.

Dagen er næsten glemt, den var alligevel ikke værd at huske.

Men… Noget andet trænger sig på.

Jeg hælder benzin på min vrede, det er hvad vi gør.

Hvad der end kommer.

Det banker på døren der ikke er der.

Der var ingen dør at banke på, alt var allerede blæst ud og væk.

Der var ikke meget at gøre, for det der kom.

Det trak på skuldrene og tog sig af de sidste rester.

Det var selvfølgelig intet.

Hvad andet kunne det være?

Jeg opdagede det ikke. Først da jeg selv næsten var væk.

Et kort øjeblik, næsten smukt, var der en hvidhed der ikke var hvid, men ordene blegner også væk, og det lille øjeblik var vist mest hvidt, eller også er det bare det et af de sidste ord.

En lille hvidlig samling af stråler, der suger sig selv ind i sig selv og så væk.

Kun et kort øjeblik.

Jeg var ikke forberedt på at forsvinde, hvem er nogen sinde det?

Der er ikke mere.

Dagen må grine godt og grundigt hvor den end gik hen.

Jeg kan ikke være forbavset, jeg kan ikke være. Ikke noget, ikke mere.

Måske en anden dag.

HALMTORVETS CYKLER
MET
RENT
A
BIKE
LOVE
BIKE

Stormperler

Der er en storm i dit hoved
et spektakel af kaos og krig
hvor tanker er ridsende knive
og stilhed kan lyde som skrig
de tanker er så grimme
siger du
grumme overflode af
pendulerende svig
mit blikfang ser dog i stedet
en kiste af fine diamanter
og drømmende magi

Så jeg plukker tankerne ud af din pande
glimtende
ord for ord
jeg pynter dem på dit hoved
som et diadem
og om din hals
som perler på en snor
de glitrer og giver genskær på væggene
de lyser om kap med stjernerne i nord
jeg beder dig, spejl dig i mit øje
og se den skønhed
der i dig bor

Pomfritter

Når jeg står til komsamner
kaffedates
fødselsdage
et pludseligt møde i Netto
og folk spørger
om jeg har fundet manden i mit liv
om jeg ved hvor let det er at få donorbørn
svarer jeg promte
at jeg klarer mig godt foruden
jeg forsager villaen volvoen og vovsen
for hvad skal jeg med søvnløse nætter,
fremmedgørelse af mig selv
og konstant at gå på kompromis
kærlighed er noget Hollywood har skabt
børn giver lange regninger og lange patter
men når jeg lukker øjnene om aftenen
så ser jeg dem for mig
hans grønne, velmenende øjne
hendes fine, små lyse krøller
hans grin
hendes gurglen
en evig sammensyning, sammensmeltning,
sammen summa sumarum
om morgen forsvinder de
skyllet ud med badevandet
ned i min simple morgenmad
bestående af gårsdagens pomfritter
samt kaffe der er lige så bitter
som den tanke, at det er mig
der er forsaget og ikke omvendt
og i en form for stolthed siger
at det er mit eget valg
for det er meget lettere at sige end
at der er ikke noget menneske i verden
der gider se mig spise
morgenmadspomfritter med deres grønne øjne
og lave lysekrøllede babyer med mig

Støttehjul

Jeg er én af dem der skal have støttehjul til livet
Ellers kører jeg lidt for skævt
hvis jeg slipper for hurtigt
Så ender jeg ude på E47/Helsingørmotorvejen
Og der har jeg ikke rigtig noget at gøre
Selvom jeg prøver at vise hånd til at dreje af
Når jeg det aldrig
Men pendulerer fra det ene nødspor til det andet
Der hober sig en kilometer lang kø op bag mig
Af Teslaer og BMW'er
Som har deres snorlige kørebane at forholde sig til
Når de gasser op og passerer mig
Kvitterer de med en fuckfinger
Og spørgsmålet, om jeg har trukket mit kørekort i en Tyggegummiautomat
De når ikke at høre mig råbe
At jeg jo slet ikke har noget kørekort!

Politiet samler mig op
De spørger mig, hvad sådan en ung dame som mig
Lige havde tænkt sig
De kører mig hjem til mine forældre
Der står klar i døren
Igen igen.

Jeg vidste ikke, hun var her!
Jeg skulle bare tjekke væggene.

Seks små tekster..

1:

Ligegyldigt hvor mange gange vi

faldt fra hinanden så havde vi aldrig noget imod at falde fra hinanden for det kunne aldrig hamle op med hvordan det var bare at være os.. Og et sted tænkte vi at hvis vi faldt nok fra hinanden, så ville der være chance for at vi endeligt kunne være bedre end vi var. At vi kunne være nogle andre.

2:

Til minde om dem vi mistede i kampens hede. Dem, der gik for tidligt. Dem, der blev til alle dem de ikke vil være. Og dem, der spildte så meget af deres liv på at overleve at de aldrig ret faktisk kom til at leve.

3:

Vi var ikke skabt til noget, så vi lærte os selv at bygge et hjem. Noget der passede til alle fordi intet passede til os. Vi trænede os op til at blive en slagsbror, så vi kunne forsvar alle dem der ikke var værd at passe på. Vi græd da det gik op for os at vi var så meget mere end alt vi nogensinde havde ment om os selv. Og en dag, uden vi nogensinde vil opdage det, har vi bygget os til alt det vi ikke var skabt til.

4:

Nu er vi mest af alt bange for, at vi lige pludseligt vågner en dag. At alt var en drøm, vi havde da vi sov til middag. Og vi vil løbe ud og lege med de andre i haven. Og vi vil bygge et sted hvor der er plads til os alle. hvor vi kan bygge os og blive bedre og bedre og en dag blive dem som vi ikke var skabt til at være.

5:
Vi indeholdt aldrig ret meget. Men på grund af dem der betød vi ikke var enebørn, indså vi at vi var meget end vi troede vi nogensinde vil blive. For det var dem der reddet os fra ikke at kunne være os selv mere. De holdt fast i os og sagde vi var gode nok når vi havde lyst til at give op og bare være nogle andre.

6:

Vi kom alle til et punkt i vores liv hvor vi ikke kunne kalde os selv en fejl mere, for hvis vi gjorde det efter dette øjeblik, så betød det at alle dem vi frelste ved at være os, også ville ende med at blive til en fejl.

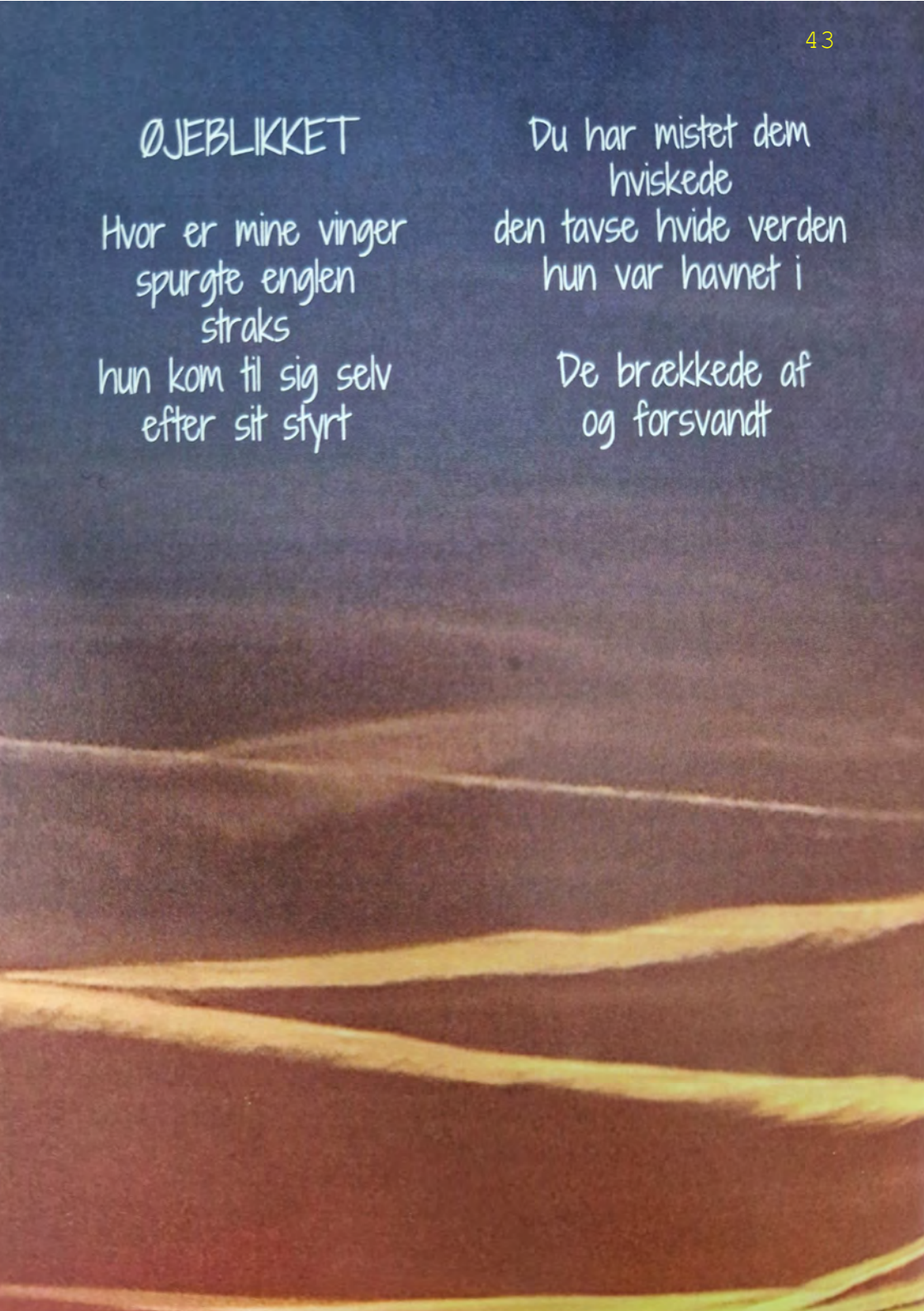
I 7eren bragte jeg en anmeldelse af Winnie Sommers fremragende billeddigtbog 'Øjeblikket'. I et forsøg på at bringe lidt af stemningen fra denne digtsamling ind i Orbit Soul 8 bringer jeg her nogle af digtene i et mere simpelt format fra et hæfte, som Winnie lavede i forbindelse med udgivelsen. Det var ikke muligt at konventere bogens format til Orbit Soul på tilfredsstillende vis. Håber, at du vil kunne nyde noget, der er lidt anderledes.

ØJEBLIKKET

Hvor er mine vinger
spurgte englen
straks
hun kom til sig selv
efter sit styrt

Du har mistet dem
hviskede
den tavse hvide verden
hun var havnet i

De brækkede af
og forsvandt

i en lyserød sky
i en blændende
solopgang
i et splitsekund
i øjeblikket
hvor
du for vild
og
kom på afveje

Du sigtede efter
stjernerne
men ramte
i stedet
et jagerfly

Nu ligger du her
i en seng
du selv har redt

Og ønsker
dine vinger tilbage

DINE ORD

Du siger
hvor er det sødt
det lille bryst
som putter sig i min
hånd
som en spurv
der bader
sig i sandet

Du siger
hvor er den fin
den lille fod
i min store hånd
og fletter dine fingre
imellem mine tæer

Du siger
hvor er den smuk
din maves runding
set fra vinklen
mellem dine lår

Du siger
læg dit hoved
ved min skulder
tryk dig helt ind
til min krop
glem i går
glem i morgen
vær lige her
lige nu

MIN VEN

Du kom
og overvældede
mig
igen og igen

Og jeg
kørte galt
igen og igen

Indtil den dag
du, min ven
ikke mere kom
igen

STADIG DE SAMME

Fra din armhules ly
betragter jeg dit ansigt
din senede krop

Flytter blikket rundt
om din kendte mund
dine elskede øjne

Vore kroppes omrids
udviskes og forsvinder
Vi er ét med hinanden
i genkendelsens hede

Nu mange år ældre
stadig de samme

KOM

Det er sent nu
tusmørket er her
kom
tag min hånd
følg mig

Tilbage
gennem
mørke skove
tornede krat
stejle klipper
frosne åløb

Tilbage
mod
sollyse lunde
bærtunge buske
frodige marker
rislende bække

Følg mig
tag min hånd
KOM
det er næsten mørkt
men ikke for sent

ØNSKEDRØM

Så sidder vi her
over for hinanden
som vi ikke
har siddet
i mange mange år

Vi suger
af hinanden
vi smager
på hinandens ord

Vi ser på
hinanden
vi lytter til
hinanden
ordene
som strømmer
ærligt og kærligt
som de ikke
har gjort
i mange mange år

Famler efter
hinandens hænder
som vi ikke
har holdt
i mange mange år

Vi glæder
hinanden
vi giver
hinanden
den fred som vi
ikke har følt
i mange mange år

Vi ser
gnister springe
vi mærker
flammer strømme
som vi ikke
har sanset
i mange mange år

LYKKEN

Jeg står i badet
og bliver
overbruset af lykke

Mine tårer
strømmer
og min krop
hulker

Dine kys overalt
mit ansigt
min skulder
mit bryst

Lidt forsinket
bliver jeg
overbruset af lykke

DENNE MORGEN

Jeg vågned denne morgen
kunne ikke finde ro
et ukendt begær
efter dig
ulmed i mit indre

HAM

hænger min hud til tørre
på min lille altan
våd svedig beskidt hænger den
og svajer i vinden
som en slatten klud
et blegt hylster uden indhold
mærket af tidens tand
de før så farvestrålende
tatoveringer er falmede udviskede
og danner sammen med sår
og grimme deforme ar
et sørgeligt indtryk
ved siden af den smukke
glatte hud fra min nabo
som jeg snart vil iføre mig

LIGE TIL STREGEN

Jeg går . Kierkegaard og Walser gik.
Jørgen Leth og Thomas Espedal
har skrevet om at gå.

Jeg har observeret på mine lange
daglige vandreture, at flere meter
før jeg når til en streg eller en revne
på vejen hvor jeg går, så ved jeg bare
på det tidspunkt, jeg vil træde på stregen,
hvis jeg bibeholder mit gangtempo.
Ikke at jeg bevidst prøver at undgå
at træde på stregerne.
Det gjorde jeg da jeg var barn.

Men nu forsøger jeg at holde en kadence,
så jeg træder så tæt på stregerne som muligt.
F.eks. de streger som fortovsfliserne
helt naturligt laver.

Jeg vil sammenligne det med længdespring hvor
det gælder om at komme så tæt på planken som
muligt, uden at overtræde, for at opnå det
bedst mulige længdespring. Verdensrekorden
er for øvrigt fra 1991 og er på fantastiske 8
meter og 95 centimeter.

Det vildeste spring jeg har foretaget,
er et sidespring. Men der gik jeg til gengæld
virkelig over stregen.

FORTRYLLELSE

En venlig sol har kastet sit trylleskær ned over byens tage.
I dag har du ingen, nej slet ingen grund til klage.
Smil og glæde du ivrigt smager og sanser,
mens lykken omkring dig forførende danser.
I det blanke lys skinner alting med hjertets skatte,
efter nattens lange mørke du heldet knapt kan fatte.
Eventyret venter ikke lige om hjørnet, det er her og nu
blandt byens myldrende liv, gavmildt til dåd vågner du.

LIVS LYS.

Det levende lys;
en brændende flamme.
Øjeblikke ladet med rigdomme;
hjertets skjulte skatte.
Glædens varme glød;
intense momenter bliver til
insisterende magiske minder.
Kærlighedens modige styrke;
venlighed oplyser mørket.

OPDAGELSES - REJSEN.

Undren fylder det hjerte som ser.
Øjne mættes.
Livet strømmer gennem åbne hænder.
Et frø er blevet til en plante.
Væksten gror.
Balsam lindrer sommerfugle-smerten.
Sjælen løfter sine vinger,
opdager spejlet.

SOMMER - KRYDDERIER.

Vi forsøger at få lidt smag på tilværelsen
går rundt i ring
gemmer os
i sommerens grønne frodighed.

Tavse tanker ligner spor
antyder en mulig sti.

Alting
bliver borte
i det store intet.

Det er kun alt for let
at tage fejl.

Her under himmeltaget
fortryder vi nu;
alt det som vi har slæbt med
af fordømmelse.

Fra grøftekantens vilde vækster
smiler de røde valmuer varmt og mættet
af et sort dybt indre blik.

Blidt og blødt, stille
som silke strømme
fyldes hjertet med minder.
En næsten forbryderisk glæde
trodser den begyndende regn.

UHELD
M 1800 M
50
50

TAXI
287FKS92

Det her er dit land

Det her er dit land
Det her er mit land
Fra Solskinsøen til hedens Jylland
Fra Skagens bølge til Gedser Odde
Danmark er skabt til dig og mig

Jeg gik langs bredden, ved Vadehavet
Og kigged' op til nordvendte stære
Før jeg vidst' af det, så vendte strømmen
Danmark er skabt til dig og mig

Jeg gik i Gribskov og på en sten dér
Sad gamle Søren, der plejed' at gå her
Jeg spurgte pænt ham, hvor hen mod livet?
Danmark er skabt til dig og mig

Der var et skilt ved havnen,
der prøved' at stop' mig
Og privat område, var hvad der stod der
Men ud' fra vandet, der stod der intet
Danmark er skabt til dig og mig

Og solen skinned' på brokvarteret
På Shawarmabiksen og pølsemanden
Og højt på himlen, der sang en due
Danmark er skabt til dig og mig

Det her er dit land
Det her er mit land
Fra Solskinsøen til hedens Jylland
Fra Skagens bølge til Gedser Odde
Danmark er skabt til dig og mig

Dette digt er inspireret af Woodie Guthrie's tekst 'This land is your land'.

Igen

Jeg overgiver mig til dig igen
Som jeg har gjort før
Så mange gange
I træthed

Men
Denne gang, siger
Du, denne gang
Er anderledes
Du begik fejl og
Det er du ked af
Jeg begik også fejl
Det var slet ikke sådan, du ville
Have det skulle ende

Jeg overgiver mig til dig igen
Til din tryghed og beskyttelse
Jeg føler mig aldrig alene i
Dit altid og evige selskab
Jeg aflyser aftaler, for at
Være sammen med dig

Du er min grund til at
Prøve mit fineste tøj
Dreje rundt for spejlet
Stå tidligt op og gøre rent
Jeg har glemt, hvad vi skændtes over
Hvorfor jeg smed dig ud
Mine rum er tomme uden din
Tilstedeværelse

Du er min grund til at
Spurte gennem Assistensen en vintermorgen
Jeg nyder at mærke lungerne brænde
En følelse, jeg kendte så godt
Før
Nu lever du i mig igen
Jeg lever for dig
Vi to kan aldrig skilles

Om en drøm

Det har sneet
Grå fnug dækker græsset, jeg sidder i,
front mod kold Ballerup-bygning
Tristhedens hovedkvarter

Mørket har sænket sig
Over himlen
Over de fortabte sjæle derinde
Angste, indespærrede, søvnløse

Og forbi mig går en tvangsmotionist
Hendes vindue er åbent
Hun skammer sig, da hun ser mig
Dukker hovedet, mens hun følger de
dybe fodspor i sneen, mine fodspor
Hun er et spøgelse

Vinduet knirker
Mit vindue, som hun sprang ud af
Iskold luft siver ind
Jeg fryser, jeg vil hjem

og aldrig tilbage

Al den tid vi har

Føles så kort
Selvom vi har den for evigt
Den svinder ind fordi
Vi bruger den så flittigt
Ligesom at stress kan
Gøre et menneske indsunket
Og fordi vi
Putter den i kasser
Så den passer
Ind i alle vore drømme og planer og
Der er ikke timer nok i døgnet
Til også at sove
Hvis vi gerne vil opnå det vi
Endnu ikke har
Vi må stole på at vi
Lever to gange
Én gang som nu og
Én gang med
Bedre forudsætninger

Et andet sted

Lad mig rejse i
de tabte bøger
til det skrevne ord
’et andet sted’

Lad fingrene vandre i
de tabte bøger
til en tid fastsat
’et andet sted’

Lad mig dufte i siderne
i de tabte bøger
fra en umoderne tid
’et andet sted’

Et andet sted

Dit andet sted

Fælles sted
Nyt sted
Nyt liv

Takker

Romkugler

"Jeg mistede mine kugler i København", siger du, og jeg griner og synes, du er poetisk. Jeg nænner ikke at fortælle dig, at kugler ikke er et synonym for penge, for hvad så med poesien? Jeg giver mad, så dine sparsomme kugler rækker længere. Dit forsikringsselskab er ikke meget bevendt, siger du. Jeg har kendt dig mindre end et døgn , og i Hamborg fortæller jeg om en dansk balletdanser i Mannheim, Jeg mødte på Hamburg Altona Station engang i halvfemserne. Ikke at der kan koges ret meget suppe på den historie, men jeg vil gerne holde gryden i kog. Jeg ville have stået af i Freiburg, hvis jeg ikke havde fundet dig. Købt bretzel, som jeg gjorde med drengene, jeg passede, fodret ænder og gået på Kartoffelmarkt. Jeg ville finde caféen, hvor Anna og Simona lærte mig italiensk efter tyskkurset. Gennem Østrig fortæller vi Gross Glockner-anekdoter, og jeg spørger, om du har været på klosterbiblioteket i Admont. Du fortæller, at det er smukt, men at det i Venedig er smukkere. Jeg viser dig billedet af kuppelsalen i stadsbiblio-teket i Stockholm. Du siger, du er forelsket, og at du må dertil næste år. Måske kan vi også se hinanden?
Du fortæller om Rom, Firenze og Milano. Jeg fortæller om ismejeriet i Rimini, hvor jeg fik "blue ice for my blue eyes" med min søster, da jeg var 16. Jeg er på vej ud, du er på vej hjem. Vi står af i Rom, og du er bedre end guiden Lykien Rundt – og hun var ellers den hidtil bedste.

På Café Roma taber jeg mit hjerte. Dét jeg fik af min søster til min fødselsdag. Jeg bemærker det ikke, før vi er videre, men det MÅ være dér. Du lover at købe et til mig, men vi er nødt til at tage til Lazio først. Der bor din bror. Jeg siger, at du må tage hjertet med, når du kommer til Stockholm, for der er mindre end et døgn, til jeg skal møde min veninde i Trapani. Hun er hele grunden til, jeg købte min interrailbillet. Hun griner, da hun hører om dine kugler. I dag kan jeg ikke gå forbi bageren uden at grine. "Vi har altid romkugler!"

Firmaet

Du blev fanget ind
I firmaet
Du var sprælsk
Og morsom
Charmerende
Og faktisk rigtig sød

I firmaet fandt de hurtigt ud af
At du havde en svag karakter
Du var til at lokke
Til at tage hårdt arbejde
Og give din fulde
Indsats
Og opofring
Du var en god kammerat
Og du var den der stillede op
Når man havde brug for din hjælp

Den ene opgave efter den anden
Langsomt mere og mere
Grænseoverskridende

Hver morgen
Stod du op
Før en vis person fik sko på
Og kørte på din slidte Damecykel
Ind til firmaet
For at give en håndsrækning
Og gøre en forskel
I din overbevisning

Og det tog til
Så var det trappevask
Og så var det tømning af
Toiletter
Podier

Det var alle de opgaver
Som ingen andre tog
Men du
Var en kammerat
En ven i nøden
Og stillede op når der var brug for dig

Firmaet ville tjene mere og mere
Der var tid på
Der blev hevet i tiden
Lidt mere arbejde
Lidt mindre tid

Og du gav dig selv fuldt ud
Der blev presset mere
Og mere

Når du ikke kunne nå det
Blev du kaldt til samtale
Og fik en overhaling

Det var chefen
Og dig
Du sagde ingenting
Bukkede dig i støvet
Og beklagede
Lovede at give lidt mere af dig selv

Og ganske langsomt
Slukkedes din glød
Skyen gik for
Din charmerende
Verdens charmør-charme
Du blev grå og trist
Men du gav en hjælpende hånd
En håndsrækning
Til firmaet

Din livsglæde blev
Myrdet
Og du
Blev en skygge
I de mørke
Slidte opgange i indre by
Kørende i de tidlige morgentimer
I din snavsede arbejdsuniform
Med en kost,
En skovl og en rive
Spændt fast på din slidte
Damecykel
Ind til de endnu mere korrupte
Boligselskabers
Slidte boliger
I Københavns indre by

Jeg tænder en kærlig fakkel
For dig Johnny
Planter en smuk blomst
Mine tanker vil altid gå til dig
I dit fængsel
Lænket til Chefens fod
Spisende af hans hånd

Et mord blev begået
Mon morderen går fri ?

Min chef

Totalt indskrænket og skiftevis
Kølig, rigtig kold
Og varm og ligefrem menneskelig
Holder mig i stram snor
Og tror selv på
At alle de skideballer
Og rettelser
Mundtlige korrektioner
Gør at jeg finder mig i
Forholdene
Og bliver i virksomheden
Og måske har han ret
Et eller andet holder mig
I hvert fald
På trapperne
Og får mig til at svinge kost og moppe
Og det i hele 10 år

Du kører med klatten
Møder ind på kontoret
5 minutter for sent
Parkerer din kæmpe
Blære-bil
På tværs af fortovet
Og dit blik hviler
På dine
Ansatte
Underdanige
Selvopofrende
Som står foran kontoret
Og venter
Og du føler

En glæde
Ved at du kontrollerer
Disse udvalgte
I dit lille firma
Der bygger på pisk
Og gulerod
I en evig veksling

Og rytmen spiller
I takt
Med kostene der fejer
Først den ene vej
Så den anden vej
Dine tomhovedede
Arbejds Zombier
Som du et eller andet sted
Foragter
Og ligefrem hader

Men de er et gyldigt
Bevis på
At du magter
Magten
At du har bygget et rige
Som du enevældigt
Styrer
Ved din højre hånd
Din Kone
Trofast og forelsket
I din store mandige
Pondus
Som sidder
Ved din side

Du ser hende ud af øjenkrogen
Kiggende betaget på dig
Mens du har fundet det gode humør
Frem og underholder
Din trofaste fanskare
Med lidt skønsang
Og sjove historier

Jeg tror aldrig at jeg har
Mødt en mand i den grad
Hvilende på laurbærbladene
Tage hver nyudsprunget
Dag
Som en tilføjelse
Til sin selvtillid
Og hvis ukuelighed
Er total
Og sit kendetegn
Hvor andre
Snakker medmenneskelighed
Og kærlighed
Snakker du økonomi
Og overlevelse

Din kapitaliske
Overbevisning
Er kapitalismen
I sin rene form
Og mest kontrollerende
Og undertrykkende
Art
Og du var overbevist om
At det alene var nok
Til at holde mig lænket

Til dit hundehus
Men jeg fandt kræfter
Og brød løs
Og du stod tilbage
På dit podie
Og kunne knap forstå
Hvad det var der lige var sket
Hvor min gode arbejdskraft
Blev af
Og din ellers faste og trofaste indtjening
Blev af

I dine øjne

I dine øjne
Kan jeg se at Gud har sagt til dig
At du er smuk
Og når folk holder dig for had
Kan jeg se at de er de onde

FYSIO
DANMARK
PAPIRLAG

Bimbo

How many boys do I have to fuck
Before it makes me a big slut
Not that dress said my mom and dad
Life is pretty sad

One night, at a party
Only boys, but I wasn´t that naughty
I was like, why am I here?
Only 14, I made it very clear
They forced me to drink a lot of beer
Suddenly it was only me and him here
The last I remember, where is my
underwear? And how the fuck, did I
get here ?

Lip Glass, heels, crop top
Show off what your mamma gave you.
Bimbo
If you get the plastic that´s cool
too You don’t need to change
Our society is pretty strange
Bimbo
You´re pretty either way

Around the same age, I was at a party
Truly I didn’t know about boundaries
This guy pushed me to suck his dick
Another guy suddenly was filming it

The video was posted on Facebook
So everybody could take a look
What a shame
But I ended up getting fame

Sofie Kjær -
inspireret af
Sasha Salins digt

Sofie Kjær -
inspireret af
Sasha Salins digt

Det var lidt som at dø

Det længe siden
du har fået min rygrad til at danse
for dig
Der var engang hvor dit navn
var det eneste sprog jeg kunne tale
Nu taler jeg med erindringerne
i min grav
Det var lidt som at dø
man sørger og søger trøst
til sorgen erstattes
af de minder
der holder kærligheden i live
Stilheden mellem os
har været overdøvende
siden vi døde
Min vejrtrækning var den souvenir
jeg lod dig tage med dig i graven
Luften har været forurenet lige siden
men det er begyndt at klare op ingen
piller på kloden
har begravet mig i lagnerne
som du har
Men jeg kan ikke dø to gange
og derfor
kan du ikke længere slå mig ihjel

Middagslure

Du er det sidste jeg tænker på
før jeg lukker mine øjne
og når vi endelig ser hinanden igen
måske kun for en stund
og måske kun i min fantasi
men vi er forenede
som to sjæle der fletter sammen

Vi danser
og du forsegler mine læber
med et kys

Dwight Howard
fortalte mig at kærlighed skal dyrkes
og være nem

Men kærlighed til dig er ikke nem men
den er dyrket
og den gror

Jeg savner dig
     og jeg elsker dig

For du stadig det første jeg tænker på
når jeg slår mine øjne op

December22

Jeg har skåret ned
på dårlige mennesker i min omgangskreds
faktisk dem alle sammen
For jeg har mistet troen
på renhjertede venskaber
Jeg har skåret ned på håbet
og motivationen til at fortsætte
Ligesom mit hår i børsten
og jeg har ikke mere shampoo
men stadig balsam
Jeg har også skåret ned på kalorierne
for at kunne holde mit fokus
på de manglende kilo
og fjerne fokusset
fra alt det ubearbejdede
Jeg har lært at faste og tælle kalorier
Jeg har skåret ned på mit sexliv
for jeg ved ikke hvem jeg er
eller hvem jeg bør gå i seng med
fordi det er forsvundet
og jeg er i tvivl om jeg kan elske
Jeg har også skåret ned på min livskvalitet
for jo ældre jeg bliver
jo mere ubrugelig bliver jeg også
jeg er bange for aldrig at leve til de
forventninger alle har til mig

CARLA
NIVÅ

Som skrig af gribbe har
Behandlet hakket mod mit sinds
Tynde hud men strofers stille sne
Åbner som morgengrys sols glød

Soden i hjertet
Tårer skriger sagte
Dit blik ebber ud
I flammer drukner
I stilheds skygger
Sår i folks armod

Nye

Vi var nye og opdagede verden sammen

-Ja, hele verden var ny
og solen stod op over Grønlandsparken
og vi stod på cyklerne med et smil
og så snakkede vi om de sure lærere

Kirsten Mattig blev til Kirsten Automatik
og Ingeborg blev til en sang om
´Ingeborg fra Kalundborg
sad og spiste et muggent får'
- men hun var vist nok fra Sønderborg

Opdagelserne var nøgne og helt ærlige
ja, lige så nøgne som når vi indtil 2. klasse
badede piger og drenge sammen efter idræt
– og det tænkte vi slet ikke over

'Line er den!'
og drenge og piger løb rundt for ikke
at blive ramt Og Ole tog den altid
lige på stregen

Og så begyndte vi at blive pubertære
og der kom strithår og stonewashed jeans
og det gamle var mærkeligt
'altså, jeg er fan af Samantha Fox
– og hvem er du så fan af – THE BEATLES!!!'
(det er jeg for resten stadig!)

Men vi bar aldrig nag
og da Kristian Nordgård stak af fra en fest
ledte vi alle efter ham indtil han blev fundet

Dengang solen stod op over Grønlandsparken
var vi alle nye og søskende fra forskellige
familier

*Da **Rikke og jeg ikke længere var så nye…***

Alzheimer’s

Der hænger en smuk buket
over mit skrivebord
- jeg købte den til min kone
da vi blev gift

Den er blevet tørret
og står ikke længere i fuldt flot
faktisk ser den lidt vissen ud
men den er stadig smuk
og den fortæller om et samliv
der begyndte

Når jeg tænker på dig
er det også som en blomst
der stadig er smuk
og viser at
livet begynder hvert øjeblik

Selvom du er ved at
visne til Alzheimer´s
står du stadig så utroligt smukt

Du har sendt dit blomsterstøv ud i Kosmos

Du har taget din tørn

Du har plantet nogle frø der står i flor

Og selvom en smuk blomst visner
er den stadig værd at elske
og for øvrigt synes jeg du
er smuk endnu

Jeg vil glæde mig til
den nye verden vores Far har
lovet vil komme

hvor vi alle vil være unge igen
og hvor død og krig og smerte og
lidelser vil være væk

den nye verden
hvor børnene griner og leger
som da jeg mødte dig første gang
som lille på Heimdalsvej i Åbyhøj

'All these former things
have passed away'….

Til Birthe…

Skål og skide være med det!

Jeg planter et træ – næh, jeg planter to
som jeg kalder 'træer for livet'

Og jeg ved det blot er et symbol
- ja, jeg ved, at det blot er som en
katolsk middelalderpræst der siger
'straks mønten i bøssen klinger
sjælen ud af skærsilden springer!'

Så jeg må jo finde på et nyt rim
hvis jeg altså gider spilde min tid
på ligegyldige floskler der ikke
hjælper en skid

Men det absurde er jo så
at en skid lige her faktisk ville
hjælpe noget
den ville trække CO2 til sig så udtrykket
'det vil jeg skide på' ville for en gangs skyld
få lidt mening…

'Plant et træ og nyd at du
har god samvittighed lige indtil du
sætter dig ind i bilen og kører tilbage
til København og har forbrændt det meste
af en tankfuld'…nej…

Nå, men måske ligger der et øjebliks mening
i denne situation hvor jeg kan tænke over at
jeg godt nok har hjulpet olieindustrien med at
brænde en tankfuld benzin af og hjulpet Donald
Trumps venner med at forblive rige samt at jeg

har købt boostere hvorved jeg også har hjulpet industrien med at brænde CO2 af

For altså jeg mener..
det er jo de små øjeblikke der tæller
og det er jo de små øjeblikke der giver
den mening som den store sammenhæng absolut ikke giver

Lige nu vil jeg bare skide det hele et stykke
- og det er jo egentlig meget, meget godt for som jeg allerede er blevet enig om så vil det binde energi til jorden

Så – skål og skide være med det!
Gud bevare Danmark.

Wouldn’t it be nice…

Ville det ikke være fantastisk
hvis vi var yngre
og ikke behøvede tælle de grå hår
og ville det ikke være fantastisk
at kunne elske natten lang
og tage morgenbad på stranden
skyllet ned med spandevis af cola?

Og her sidder jeg i det femte påbegyndte årti efter min fødsel mens jeg prøver at skrive et digt om at vente på ungdommens comeback, mens jeg må indse, at min musiksmag afslører, at jeg er født årtier før at min forrige kærestes datter sang
”UNZ! UNZ! UNZ!”

Og jeg vender tilbage til nuet hvor jeg indser at jeg ikke gider vente men egentlig har det ganske udmærket med at være en mand på 46 der nok aldrig får børn, men som er ganske fint tilfreds med at være bonusfar for min kones vidunderlige datter, der som den eneste er født i Danmark med navnet Jeneba. Jeg elsker Jeneba!

I baggrunden høres George Harrison:

”Why try to live a life
that isn’t real
a mind that tries to wander
round the corner
is an unwise mind…”

Min bil står på parkeringspladsen og den har lige fået nye dæk på. Og jeg bliver så glad for at have den – som en cowboy, der elsker sin hest og har sin lasso.

Og det er jo sådan set ganske udmærket. For selvom jeg ikke kører lige så hurtigt som da jeg var 22, går det stadig hurtigt, selvom jeg ikke længere kan elske fire gange på en aften som da jeg var 25, er jeg glad og tryg, og selvom jeg ikke er Jenebas biologiske far, kan vi kramme, selvom jeg blot står i underbukser.

Baloo ligger og sover, og min kone ser en gammel, dansk film – jeg er nok lidt mere til Bruce Willis og Armageddon og stuff like that. Så jo – det går ikke lige så stærkt som det engang gjorde, men det er jo sådan set udmærket.

Så jeg tror egentlig slet ikke, at jeg behøver skrive et digt om at være ung og vild, for det er jeg ikke. Faktisk vejer jeg 30 kilo for meget, men jeg er glad og standhaftig, og jeg føler mig stadig som en cowboy, når jeg starter bilen og kører afsted klokken 6 om morgenen. Også selvom det ikke går så stærkt længere.

Det er sådan set ikke bare godt nok, men aldeles udmærket!

1A

TUBORG
TUBORG
Køb klippekort
til flaske eller fad

Daimon

du kalder mig
led mig
dan mig
omslut mig
befri mit kald
din røst skal lyde
så vis mig vejen

siden du tog fat
har jeg aldrig sluppet grebet
du var min trøst
hver nat
dengang som nu
også nu
hvor du leder min hånd

vores endeløse samtaler
spirer
vokser
forgrener sig
i det astrale palads
du banker tankerne på plads

så før mig
skab mig
skub mig ud over kanten
faldet er nødvendigt
hvis skabningen skal stå
tag mig til verdenen

giv mig kræfter at forstå

så omfavner jeg livet med dine ord

Samstemmigt fortalt

din skæbne er de endeløse dage du passerer forbi

din opgave er at udstå dem med håbet intakt

du vugger frem og tilbage på strømmen
der for ofte løber ubemærket hen

du messer glemte stemmer i live
fordi de ønsker at blive hørt

Byen

Et struktureret net af tilfældigheder.
Et overload af aktivitet.
Mennesker, der kører, løber, går, kravler,
eller knapt nok er i stand til at komme frem.

Og her står jeg som en lille mand
med min egen overlevelse på spil.
Alt imens jeg til hver en tid lige kan
gribe en sandwich i Subway
eller snuppe en latté med på farten i 7-Eleven.

Det føles uvirkeligt.
Som en lidt middelmådig joke,
en eller anden har skrevet på et tidspunkt.
Og samtidig opstår der en nærmest ubærlig trang
til at lede efter noget.
Et flygtigt moment,
hvor jeg ansvarliggøres til noget af mig selv.
Til at være der, til at holde fast.

Så jeg begynder at lede, uhæmmet.
Joiner gruppen af forvirrede tragikomiske borgere,
der går rundt midt ude på vejen.
Og som overlever på trods af,
at de konstant er ved at blive kørt ned
af dyttende biler med 80 i timen.
På trods af, at de konstant bliver nødt til
at være i bevægelse,
fordi den varme asfalt brænder under deres fødder.
På trods i det hele taget.

Jeg ved ikke, hvor jeg skal starte,
hvad jeg leder efter,
eller hvorfor jeg leder.
Men mens jeg leder, kan jeg jo lige så godt
falde i snak med nogle af de andre,
der står herude på vejen.
Stille dem et spørgsmål i konstant frygt for,
at jeg forstyrrer dem i deres søgeproces.

Vi kan måske endda blive en mindre eller større
gruppe af mennesker,
der stiller hinanden spørgsmål.
Tager en pause og sætter os ned på den lokale isbar,
der lige er åbnet ovre på hjørnet.
Lytter, imens vi stiller spørgsmål.

Hvorefter vi flygter ud til et tilfældigt sted,
hvor vi går i gang med at bygge vores egen by.
En by, som bygges på lige dele tro og frygt.
Tro på projektet.
Tro på de relationer, som vi tilfældigvis fik skabt,
da vi mødtes derude på vejen.
Frygt for, at det aldrig bliver til noget med den
by. Frygt for, at nogle af os tilfældigvis bliver
optaget af noget andet eller mister troen,
og at projektet dermed går i stå.

Og med de 2 værktøjer får vi da også
bygget en rigtig flot by.
På trods af, ja, jeg ved ikke…
På trods af i det hele taget.

Træet i baggården

Der står det flotteste grønne træ i min baggård. En lille baggård omringet af høje huse.

Det prøver så godt det kan at nå himlen. At få så meget energi som muligt ud af solens få stråler, der sjældent finder vej ned i gården. Det spirer så modigt og flot, får sine grønne blade om sommeren, der bliver gule, røde og brune, når efteråret melder sig på banen. Nøjagtigt ligesom det sker for så mange andre træer.

Og alligevel kan jeg nærmest se det sukke. Sukke, fordi det er det eneste træ her i baggården. Jeg fælder en tåre ved tanken om, at det aldrig kommer til at se store skove, åbne vidder.

Måske tænker det:
"Jeg er nok den eneste af min slags i denne verden. Der findes flere planter og buske, som jeg kan se, men af træer er jeg det eneste, som eksisterer. Den eneste plante, som har en stemme."

Når det bliver forår og træets grene vokser højt og smukt, så kommer der en mand med en stor sav. En sav, som han bruger til at skære

de øverste grene ned med. ”Vi skulle jo nødigt have, at træet bliver højere end husene, der omkranser det”, siger han bittert og klør sig i skægget.

Mit højeste ønske er, at vi kunne sende savmanden hjem med sin store sav. Så træet kunne vokse så højt, som det overhovedet evner. Og måske en dag nå helt op over de høje tage, se parken på den anden side af de høje huse og føle dybt i sine årer, at det aldrig har været og heller aldrig vil være alene.

Finding the right words

We had so much to express.

Feelings, reactions, big words
that were living inside of us.
Important matters to share,
but also spontaneous impressions.
What is going on as we stand here, right now.
Together.

But we didn’t have the language for it.
Or maybe we had the language, but we didn't
know the right words to use in that language.
Words that could both be said by one
and understood by the other.
And not just understood, but also felt in a way
that could make sense in the heart of the other.

But at least we kept on trying.
Trying to find the right words.
I think that's maybe the best we can do.

Tatatal

Tung, men let som en fjer – fjer faldet af fjerpragt,
flyver diffust rundt i vinden

Alene, for når sammen, alligevel alene
Tør du smage – smagen er ukendt, aldrig før smagt
Apati, redder hvem bærer, havet som sind

Tilgiv os som syndede, vi som dukker styret i snore
Arrigskab, tårer er for børn, de ændrede form
Liderlig, lystige længsler, hvorfor er vi her
overhovedet ?

Menneskemel

Mor mit hjerte blev delt i titusind stumper og stykker og rørt rundt i mig, som var jeg bolledej, der æltes og æltes, indtil der bliver sat gløder i..Jeg kom i ovnen og det koger indeni når jeg hæver! De tog mig ud og overvejede om jeg manglede rosiner, eller om dejen var, fin nok.. Men der var temperaturen røget, jeg var ude, men smagte så brændt at også chokolade måtte tilføjes.

Børnene græd, for bollerne var sorte.

DFDS
SA 9181

Luftens fikserede fugt

Når iskrystaller lægger
Sig på skovbundens blade
Som et hvidt spind
Af svampehyfer
Luftfugtigheden
Helt ændrer karakter
Laver lette snefnug
Der stille fyger
Rundt med den smule
Vind vi finder
Mellem nøgne trætoppe
I denne skov af skov
Indtil videre er det
Dog kun efteråret
Der på sædvanlig ubarmhjertig
Vis er på rov

Over det ganske land

Solen tager til i
Kraft og længde
Træer er begyndt
At trække energi
Fra de varme stråler
Der i stigende mængde
Fortæller det er forår
Og kulden er forbi

Der kan stadig komme
En squis kølig nat
Men ellers gør solen
Alt hvad den kan
For at sende optimisme Så
alt og alle tager fat På
udvikling og formering
Over det ganske land

Nede mellem granerne
Neden for bakken
Er der ivrig blafren
Fra tid til anden
Der høres kolde skrig
Kviste bringes til
Musvågereden
Hvor hannen og hunnen
Har sat sig på reden
Mange år gammel
Et sandt virvar
Af kviste og grene
De plukker aftendun
Af deres stærke kroppe
Laver vinterdunsdyne
Af disse gråhvide, pæne

Dun, der kommer til
At danne rammen
Om dette års
Familieforøgelse
Mens de gentagne gange
Skriger deres kolde
Isnende skrig som var
De den skov spøgelse

Det er de nu ikke
De er nærmest lidt sky
Du skal nu ikke
Komme reden for tæt
For da risikerer du
Ridser i hovedbunden
Fra nålespidse kløer
Og knivskarpe næb

Så ganske tyst

Grå står den
Fuldt dispergeret
Dækker landet
Har også fundet
Vej til Fuglsang
Hvor det normalt
Er ganske lyst

Over de bølgende
Grønne marker
Den mørke rug
Og den lysere byg
Nu står det hele
Ens gråt i gråt
Og der ud over
Så ganske tyst

Skovens træer drypper
Gusens grå blod
Fortættes på hårede
Og glatte blade
Kondenserer på bark
På skovbundens mos
Der vokser som tuer
Hvor skoven tog skade

Da vinterens storme
Lagde træer ned
Trak rødder op
Som lodrette skiver
Vinkelret på huller
I meterstørrelse
Men sikkert er det
At det døde ved giver

Grobund for en masse
Forskelligt liv
Også for den grønne
Og fugttunge mos
Der nu tuer grå
I den dækkende gus
Nærmest sveller op
I skoven hos

De mange træer
Hvis blade og nåle
Søger at klare
Den grå morgenluft
Det går dog noget
Så adstadigt
Men dråberne giver bunden
Dens skovbundsduft

Tårnhøje graner

Hylden står der, ganske ensom

De finnede blade søger lys
De hænger og vifter blidt i vinden
Som om at de har fået nys
Om at morgensolen snart vil ramme
De finnede blade, der giver vækst
Men oven over hænger lange grene
På tårnhøje graner, der for længst

Har smidt nålene på de nederste grene
Der næsten alle er knækket af
Metre oppe er mange nye
Med nåle-spidse nåle i mange lag
Der suger lyset ud af luften
Levner ikke meget til mindre vækster
Som om andre buske og træer i skoven
Bare er en slags midlertidige gæster

Inde bag busken og mange høje graner
Er der en lille lysåben plet
Her står en gruppe mindre graner
Rødgran, uregelmæssigt, som om de selv
Har sat sig her for at give lys
Og smagfulde desserter til skovens hjorte
Vi alle ved vandrer rundt her
Men når vi kommer, alle er borte

Længere inde er ikke bare skygge
Der er det nærmest næsten mørkt
Som om, at dagen ikke er velkommen
Som om, at natten ubetinget er størst
At natten varer fireogtyve timer
Lader heller ikke lyde komme ind
Dette er stedet hvor overnaturen
Sender skræk og jag i mit sind

ARBEJDERMUSEET
Leiet
Letvogne udlejes
56 14 19 62
BJ 96 21

Slået hjem

Nogle gange kan det hele
virke så langt væk.
Til trods for,
at det er så tæt på.

Drømme og håb.
Troen på kærlighed og lykke,
der nok venter forude.
De følelser de kan få dig til at tude.

For du ved,
hvor ondt det kan gøre.
Når du bare kan kigge,
men ikke røre.

Livet er fyldt med udfordringer.
Svære som nemme.
Der er personer,
der kommer ind i ens liv.
Personer
som man ikke lige kan glemme.

Dem som du ufrivilligt
giver dit hjerte til.
Dem som kun bruger det
til deres spil.

Et kast med terningerne
og du er slået hjem.
Så kan du begynde forfra.
Imens de stadig kun tænker på
at tage dig bagfra.

Jeg mærker,
at det hele dunker i kroppen.
Jeg mærker,
dit dybe blik borer sig fast til
toppen derefter til bunden.

Jeg mærker,
endorfinerne
der pumper rundt i blodet.
Hormonerne der siger tag mig.
Også selvom du ikke vil ha' mig.
Fornuften der siger sig nej.
For jeg kan ikke klare din leg.

Men jeg vil bare have dig.
Så sig dog,
at du også vil have mig.

Det gør du ikke.
Du tier,
men du bliver alligevel
ved med at stirre.

Lorte dag

Mandag: Lorte dag
Tirsdag: Lorte dag
Onsdag: Lorte dag
Torsdag: Lorte dag
Fredag: Lorte dag
Lørdag: Dejlig dag. Det er weekend og jeg har fri.
Søndag: Den sidste dag i weekenden med huslige pligter: Lorte dag.

Jeg arbejder hårdt.
Livet er kort.
6 ud af ugens 7 dage
er sgu bare noget lort.

I dag er det en lorte dag
Det er mandag.
Jeg hader mandag.
Mandag hader også mig.

For sent ud af døren.
Kaffen spildes ned af blusen.
Togene er forsinket.
Skoen går i stykker.
Humøret, det styrtdykker.

På arbejdet jeg iler hen til kaffemaskinen.
Udstøder et dybt suk.
Mændene sender mig blikke.
Åh, lad nu de fantasier ligge.

Dagen snegler sig afsted.
Det gør alle dage, men specielt mandag.
Den er virkelig lang.
Jeg fristes til at bryde ud i en lorte sang.
Den som radioen spillede i morges.
Den har konstant kørt inde i mit hoved.
Jeg hader snart i den sang, hver en eneste node.

Det bliver tirsdag.
Lorte dag.
Jeg hader tirsdag.
Tirsdag hader også mig.

Der er kø ved kaffemaskinen.
Jeg trykker på en dobbelt latte.
Maskinen hvæser af mig og spyr damp ud.

Åh, mælken er tom.
Dunken skal skiftes.
Køen den vokser.
Jeg bliver irritabel.
Jeg udstøder et dybt suk,
mens jeg finder en ny mælkedunk.
Mændene kigger og smiler kækt.
Jeg magter ikke dette. Jeg må væk.

Så kommer onsdag.
Lorte dag.
Jeg hader onsdag.
Onsdag hader også mig.

Nu er vi dog halvvejs igennem ugen.
Det er et lorte vejr. Koldt og vådt.

Jeg går fra stationen til arbejdet.
Åh, livet det er hårdt.

Kold og forfrossen jeg ankommer.
Hurtigt kaffen skal hentes.
Køen den er lang.
Åh, jeg har seriøst for kaffe en kæmpe trang.
Jeg udstøder et dybt suk.
Åh, jeg føler mig brugt.
Mændene sender mig atter blikke.
Foran i køen jeg kommer helt uden at tigge.

Så kommer torsdag.
Lorte dag.
Jeg hader torsdag.
Torsdag hader også mig.

Kaffemaskinen er i stykker.
Jeg skal have kaffe eller jeg snart en pløkker.
Filterkaffen findes frem.
Mændene kan se min vrede.
De holder afstand.
Dejligt, så forbliver alle glade.

Fredag endelig.
Selvom det også er en lorte dag.
Jeg skal stadig arbejde indtil klokken den er tre.

Elskede længe ventede lørdag.
Det er sådan en god dag.
Var det mon et langvarigt PMS flip i sidste uge ?
Eller er jeg gravid ?
Nej, testen var negativ.
Ligesom mig.

Det er en dejlig dag.
Vi burde fejre lørdag.
med en masse flag.
Og kage.
Og øl og vin.
Og mere kage.

Så kom søndag.
Ja, så er der ikke mere af det gode humør
tilbage. Lortedag.
Jeg hader søndag.
Søndag hader også mig.

Rengøring og oprydning med en masse mænd.
Ikke de mænd der kigger min vej,
men tømmermænd.
Selvforskyldte lorte tømmermænd.
Fordi lørdag skulle fejres med gode flasker.
Så gør det søndag endnu dårligere, så det basker.

Og fra i morgen
begynder hele lorteugen forfra.

Pølsemanden

Du stjæler mine tanker.
Jeg kan ikke tænke på andet.
Du stjæler min tid.
Jeg føler mig presset.
Når jeg tænker på dig,
kan det mærkes helt ned i maven.

Inden jeg tager hjem,
så lægger jeg lige vejen forbi dig.
For jeg vil mærke den i min mund.
Mærke kødet mod ganen.
Smage på safterne som den udskiller,
når den rammer mine læber.

Bare tanken gør,
at jeg næsten ikke kan vente.
Det er nemlig alt for længe siden,
at jeg sidst fik noget.

Det er sent på natten.
Klokken er to.
Sulten har meldt sig.
Trangen.
Trangen til en stor pølse.

Inde ved Rundetårn,
der sidder en mand i sin vogn.
Han har altid en stor pølse klar.
Så stor som Rundetårn er den dog ikke.
Næ, han kan ikke ligefrem prale af sit kræs.

Jeg ænser ikke, at i vognen
på den gule plakat,
sidder et surt smileyfjæs.

Efter en bytur
kan man nemlig godt trænge til en
pølse eller to.
Så besøger man pølsemanden
inde ved Rundetårn,
for han skulle være go'.
Sagde de.

Hvilken pølse kunne du tænke dig,
spørger manden?

Okker, gokker
en der ikke kommer i mine sokker,
tænker jeg.
Jeg vælger den store til højre.

Manden tager fat om kødet,
inden han ned i hullet
giver pølsen stødet.
Ned med den store satan
og brødet det flækker.

Pølsen er dejlig, saftig og hård.
Hvad jeg ikke vidste var,
at den havde været parat
siden i går.
Fy for satan.

Uvidende om pølsens hygiejne
tager jeg den dybt ind i min mund.
Den springer hurtigt og alt
brænder i et kort sekund.
Av, for dælen.

Ud kommer smagen
af varm gammel ost.
Jeg mærker kvalmen.
Øøødddd.
og er tæt på at kaste op.
I dét sekund
har min trang til pølse sagt stop.

Jeg springer anden omgang over.
I stedet går jeg hjem
og branderten ud sover.
Den næste pølse
skulle ikke ned i mit svælg.
For sygdomme
de tror sgu da ikke på held.

Uanset om den var med
eller uden svøb.
Så var det for min mave
et skide dårligt køb.

Det er okay

Det er okay at græde, når noget gør ondt.
Tårer er ikke et tegn på, at du er svag.
Du er bare en person, der ved,
hvad du fortjener og hvad du vil ha'.

Når tankerne forvandler følelserne til
tomhed. Når hovedet bruger uendelig af tid
på at fantasere om den tosomhed,
som vi kunne have sammen.
De minder vi kunne skabe,
og sætte ind i rammen.

Hænge dem op på væggen
og ikke blot lægge på Insta og Face
men noget der uanset
om du er online eller offline, altid kan ses.

Sådan var det engang.
I dag er tingene anderledes,
og jeg nynner en anden sang.

Hjertet i flammer

Poesien den rammer,
når hjertet står i flammer.

Vil den smerte dog snart brænde ud,
så jeg kan komme videre
og give en ny fyr et seriøst skud?

Hvis der dog er mere kærlighed at give af.
Efter du brændte mit hjerte,
er der måske slet ikke mere tilbage.

Hjertet skal vokse sig stort og stærkt igen.
I mellemtiden er jeg nok kun klar til at finde en ny ven.

Sudoku

jeg gider ikke
løse min sudoku

jeg sidder i toget
begrænset på tid
skønt jeg har al tid
i hele verden

hjernen nægter
at arbejde med hånden
der fører min blyant

for at løse noget der
peakede i 00'erne men
som ubønhørligt
postes igen og igen
for hvert nyt nummer
af Ud & Se

en matematisk ligning
uden brug af matematik

du
som aldrig vil gå op
når jeg her og nu
tærsker mig igennem

de små fedtede tal
som en pubertetsknøs
tærsker sig igennem
sin debuts BH

jeg føler mig vammel
gammel og grå
når du pirrer
til min nysgerrighed
om at gå op

brænd på bålet
forbandede sudoku

knus og kram
din dårlige taber -

Frygter ikke dommedag

jeg frygter ikke dommedag
selv når den hagler ned over mig
i en perifer sammenhæng
af nyhedsstrøm
og rædselspropaganda

jeg frygter ikke dommedag
selv når vandstandene stiger
tage blæses fra huse
og meteorregnen gennemhuller
mormors gamle paraply

jeg frygter ikke dommedag
skønt demagoger rasler op i værnet
truer med et festfyrværkeri
der åbenbarer
atom-armageddon

jeg frygter ikke dommedag
når den næste pandemi
ligger på lur
hvor cellerne forråder os
og vi dør langsomt
men sikkert

jeg frygter heller ikke dommedagsprofeterne
eksperterne på TV-skærmen
der som Nostradamus
opråber befolkningen om
at "vi skal være klar
når den kommer"

NÅR den kommer
for der er ikke nogen
der siger HVIS længere

det skib er sejlet
for længst

jeg frygter ikke dommedag

jeg frygter IKKE dommedag

JEG

FRYGTER

IKKE

DOMMEDAG

jeg frygter forventningen
uvisheden
ikke at ane
hvornår den kommer
men hvor jeg blot ved

at den kommer -

Rock og øl

sommersol
dansende på himlen
selv i aftentimerne
over byens tage

ungdommen
i fuld flor af farver
danser natten ind
til rockguitaristens
rytmer og toner

bassen pumper
i takt med trommers slag
og på dansende fødder fester vi
frem til den lyseste
lyse dag

men dagene
flyder over
i evigheder
ledsaget af øllets
forgyldne skummen

scener rundt i landet
med højt til loftet
            til den syvende himmel
høj på kærlighed og cannabis
og pot der lugter af kattepis
danser vi tættere endnu
pulserende på alt
og skæve på
ingenting

en aften går på held
der spilles den sidste rock
der drikkes den sidste øl
men i lyksalighed over
at i morgen fortsætter vi
hvor vi slap

forudsat
at vi trods alt kommer
over de første af flere
tømmermænd -

Ansvarsfraskrivelse i den digitale alder

når jeg har tastet dit navn ind
og computeren bedømmer
gennem den kunstige intelligens'
dogme hvor du er og hvor stor din
værdi er

så er det ikke min skyld

det er maskinens!

det er maskinen
der udprinter tråde fra mine tanker
og sætter dem sammen på ny
i en helt anden kontekst
end først tiltænkt

det er maskinen
der sender elektriske signaler
ud i fingerspidserne
og spinner nye ord og floskler
brygget på algoritmens luner

det er maskinen
der sorterer mine sociale kredse
og strømliner til en sådan grad
at jeg glemmer navnet
bag ansigterne

det er maskinen
det onde, lune, mekaniske bæst
der forfølger dine og mine minder som
en tidsrejsende stalker

der banker taktfast
på din væg

og jeg ønsker at blive fri
og jeg ønsker at slukke
dræbe maskinens elektriske hjerte
der pumper forfalskede tankestrejf
ind i sindet
i vågne timer
som i drømme

hvor kunne det være fedt
hvor kunne det være en lyksalighed
at holde fri for maskinens tyranni
i ny og næ

men bedst som jeg har sluppet
telefonen finder jeg mig selv
atter engang
shitposte på kendissladder
og personlige blogs

men jeg er uskyldig
det er maskinen
der er synderen

og den forstår mig ikke
for det eneste sprog
den taler
er binære koder
af vrøvl og volapyk -

5:15

MORGEN

Ud ad vinduet
kunne jeg
konstatere at jeg
var vågnet til en
lyksalighed af en
anden verden end min

Til L

RIMFROST

I det kolde liv svandt mennesket ind

Mistede latter og kærlige øjne

Men en morgensol tøede langsomt hjertets rimfrost op

Bragte livet mod sommer !

SOMMER

I det ældede liv
var dagene gemt af vejen
og triste øjne slukket
i de ensomme nætter
Men en morgens frie luft
sendte ham en kærlig favn
mod den sommer
han vidste var deres

AFTENSANG
Gennem dagen snublede hjertet
faldt ud af rytmen
fandt tilbage igen
slap ud af frygten
holdt af savnet, drømmene
som en måde at være i verden

381

Sommerens sidste solsort

Sommerens sidste solsortestrofer
sunget i ensom majestæt.
Snart bliver her stille
vi bereder os på kortere dage

Septembermorgen

Solen står i sin efterårsvinkel
og viser os skovens skønhed
dugvåde blade
lyser solen imøde.

Vinden spreder guld på søens vand
en blishøne svømmer
ad en sti
af blinkende stjerner.

EFTERÅR

Bevingede prikker
på oktobers sølvblanke himmel
Efteråret flyver væk
vinter på vej

M3
M4
Gade Street

Jeg har ændret min adresse

Jeg har ændret mit tøj
Jeg har ændret mit hår
Jeg har ændret mit navn
Jeg har ændret min kost
Jeg har ændret mit blod
Jeg har ændret mine grænser
Jeg har ændret min mening
Jeg har ændret min fremtid
Jeg har ændret min fortid

Og selvom alle disse ting er forandrede
har jeg brug for at du forstår
at jeg stadig er den samme som før

Og selvom ingen af disse ting er mig
har jeg brug for at du forstår
at jeg ikke er den samme som før

Jeg forstår godt at det er svært for dig
Forstår du også at det er svært for mig?

Jeg gik lidt før jeg løb

Et indstuderet forsøg på
at forsvinde i mørket
Jeg afventede mit tog og indstillede
tankerne på frihed
Mens jeg aflæste magt
tog plads ved vinduet og
pausede min eksistens,
på den skjulte side af glasset havde
natten opslugt byen
og jeg indåndede dens luft
så også mine vinduer blev spejle

På Nørreport station
rensede jeg mit ydre for lys
og undgik gadelamper nogle hundrede meter
For at sikre at min skygge blev tilbage i
toget
før jeg kastede en ny
Og ankom i ental

Jeg har altid hadet denne kropsbygning

Murene af hud
Tæppet af sved
Den dunkende puls
Bassen der koordinerer kroppene
Cellerne i én grim organisme
Denne kirke af levende sten
Blasfemisk helligelse af driften til at leve
I nuet, nej, nuet, nej, nuet i opløsning

Jeg forbander denne kropsbygning
Mens jeg trænger gennem labyrinten
Af lemmer, stikkende bløde arme og ben,
Og penetrerer organ for organ
Som en virus, ikke for at dræbe men
For ikke at tilslutte mig den
groteske krops krav om liv,
Uden at tilkendegive en kærligheds
Krævende længsel
Til festens i forvejen fortvivlede hjerte
Du
Med dine så indviklede blodårer
Med dit i forvejen fortvivlede hjerte

Denne kropsbygning vil jeg aldrig kunne forstå
Lungerne der tømmer blodet for luft
De spejlblanke pupiller
Der spejler sig i fremmede men
Er fremmed for det begærede ydre men
Inderligt begærer det fremmede ydre
Det fortvivlede hjerte
Der hverken vil tilhøre
Sin krop eller sin elsker

Du samler støv

for at finde flager af hud
til at samle dig til noget de vil lukke ud;
noget der er menneske nok

Så du syr og skærer dig til
fletter kabler om til stemmebånd
lærer at gå, med henblik på at danse
og lange øjenlåg aer dit indre
når hjertet blinker

men du skærer dig på dit natklip
fejer splintrede pupiller op fra gulvet
endnu en nat

Og jeg ville være der når du vågnede
men jeg vågner til september,
mens du falder fra træerne,
og bliver syg i mit forsøg
på at samle dig op

For jeg har tænkt på dig som fremtid
så længe at du er vokset fast
forevigt fraskilt mit nu

Jeg savner dig, når jeg ser på folk som du kunne være
jeg savner dig, når jeg ser på blankt papir
du er hos dem, i mørket, mellem æsker af pap
jeg har aldrig forstået hvordan de kan eje dig
når der er huller i mit blod hvor du passer ind

Jeg har et kort med dit navn,
og på en god dag, hvor jeg bare mangler trøst
tager jeg i byen med det og møder midlertidige mennesker
mens jeg håber at de møder dig,
og på de værste dage slår jeg os ihjel
du blinker før dit lys går ud

Kære entropige
tatover mig som et kærtegn på din hud
eller bare som et minde om at nu
er bedre end dengang
da mit nu bare var
lige nu

Her,
blandt alle dit hjertes møbler
har du smertende udhugget et menneskes skikkelse
hvor jeg kan vente og elske og hungre
og frem for alt udfylde dit menneskeformede hulrum

Jeg,
arteriernes dronning, dit inderstes skaber
som jeg dog kaster om mig med proteiner og
lipider opretholder mit liv, min rustning, min
elskede slubrer dit blod som et voksende foster

Forevigt,
gentages i dine glasskårs refleksion
hvor jeg glimtvis fanger lykkens smil
med sit fængslende løfte
Forevigt,
vil fremtiden være vores
og nutiden din

X

Tænk, hvis dette -
alt dette,
er en simuleret virkelighed.
At vi er opstået
på en ukendt tærskel,
inde i chatbottens
algoritme-dyb.

Dette univers,
med al dets smukke liv,
alle tanker,
barnegråd og lykke,
kys og klyngebomber,
blot er et biprodukt
af en maskines svar på
en stresset teenagers spørgsmål
om, hvordan man ganger brøker,
eller en vejvisning
til en forvirret rejsende,
forsinket på sin færd.

I et univers,
langt væk,
lige på den anden side af glasset,
er vi dét,
som algoritmen opfinder,
maskinen simulerer,
for at finde SVARET.

Vi er spøgelserne i maskinen,
digitale sjæle
med virtuel bevidsthed.

Tænk, hvis dette -
alt dette,
er en simuleret virkelighed,
og når søgningen er overstået,
lukkes beregningen,
universet slutter,
koden stoppes,
og ethvert spor slettes.

Datastrømmen

Klik her
hvis du vil se hvordan du bærer en kirurgisk maske med stil
klik her
hvis du vil gå undergangen i møde på moderigtig manér
klik her
for at lære hvordan du begår selvmord med flest likes
klik her
hvis du ikke er en robot
hvis du ikke er en robot
hvis du ikke er en robot
er du heldig
ensom
og dødelig
dronerne kommer til din begravelse
livestreamer din aske ud
i datastrømmen

af null er du kommet
binær kode skal du forblive
for evigt
poppe op
som et minde
på årsdagen for den gang
vi blev fanget
på samme billede

Fra: Ud over afgrunden med åbne øjne (2022)

x

Butikker forsvinder
som gamle venner
opdages tilfældigt
ved et opslag i vinduet

x

Jeg sidder i nettet
klikker mig vej
gennem
fnidder
Bekræft venligst
at du ikke er en robot
jeg er ikke
sikker

Fra: Ud over afgrunden med åbne øjne (2002)

J.M. Solstorm, f. 1986

CAFE

VELKOMMEN TILBAGE
MANGE MÅNEDERS VENTETID ER SLUT OG VI ER GLADE FOR IGEN AT KUNNE SERVERE DIG KAFFE OG ANDRE GODE SAGER.
DU SKAL ENDELIG KOMME IND SELVOM DU IKKE HAR RESERVERET ET BORD. DET HAR VI SØRGET FOR.
VI HAR NEMLIG RESERVERET ALLE BORDE PÅ FORHÅND OG DA DU ER VORES GÆST, FÅR DU TILDELT ET BORD VED ANKOMST. SÅFREMT DER ER PLADS.
MOKKARIET

DIN MENTALE
SUNDHED
ER LIGE SÅ VIGTIG SOM ALLE
ANDRES!
PLADS TIL ALLE

BYENS BOGCAFE

CROWNE PLAZA
Ørestads Boulevard
108 - 118

Video: ***Hailey efter Baloo***

"Another job done!"